

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem v právní věci

žalobce: **Y. S.**, nar. X,
státní příslušnost X,
naposledy bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Františkem Nesvadbou,
sídlem Dlouhá 3458/2A, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2024, č. j. OAM-21/ZA-ZA12-D02-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou ze dne 6. 2. 2024 se žalobce původně domáhal, aby soud rozsudkem zakázal žalovanému provést jeho transfer do Bulharské republiky, a to bez předchozího vydání správního rozhodnutí.

2. Na základě podání žalobce ze dne 19. 4. 2024 zdejší soud usnesením ze dne 31. 3. 2025, č. j. 55 A 3/2024-58, připustil změnu žaloby tak, že mířila proti nezákonnému zásahu žalovaného, který měl spočívat v tom, že „žalovaný dne 5.2.2024 prostým dopisem informoval zástupce žalobce, že dosud nebylo prokázáno, že se žalobce zdržoval po dobu delší než 3 měsíce na území Turecka, aniž by žalovaný poskytl žalobci přiměřený prostor k doplnění důkazů a naopak zrealizoval transport žalobce z území České republiky do Bulharska, aniž by předem doručil usnesení o zastavení řízení zástupci žalobce, postupoval žalovaný nesprávným úředním postupem“. Žalobce se domáhal toho, aby soud uložil žalovanému opětovně posoudit, zda jsou skutečně (ne)splněny podmínky pro meritorní rozhodnutí o jeho v pořadí druhé žádosti o mezinárodní ochranu.
3. Následně zdejší soud v rámci předběžného posouzení věci dospěl k závěru, že žalobce svou žalobou ve skutečnosti brojí proti usnesení žalovaného ze dne 6. 2. 2024, č. j. OAM-21/ZA-ZA12-D02-2024, kterým žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 4. 1. 2024; fakticky se totiž domáhá jeho odstranění a napadá předcházející postup žalovaného v řízení o uvedené žádosti. Usnesením ze dne 2. 9. 2025, č. j. 55 A 3/2024-79, proto soud vyzval žalobce ke změně žaloby na žalobu proti rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud současně upozornil žalobce, že i po změně návrhu na žalobu proti rozhodnutí může dojít v konečném důsledku k odmítnutí žaloby, neboť podle § 11c odst. 5 věty poslední zákona o azylu je žaloba proti usnesení o zastavení řízení dle tohoto ustanovení nepřípustná; tuto výlukou ze soudního přezkumu však nelze obcházet podáním zásahové žaloby mířící fakticky proti rozhodnutí a postupu předcházejícímu vydání takového rozhodnutí.
4. V reakci na tuto výzvu soudu žalobce podáním ze dne 24. 9. 2025 změnil svou žalobu tak, že nově navrhuje zrušit rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2024, č. j. OAM-21/ZA-ZA12-D02-2024. Usnesením ze dne 2. 10. 2025, č. j. 55 A 3/2024-86, zdejší soud připustil změnu žaloby tak, že se mění na žalobu podanou dle § 65 s. ř. s., již se žalobce domáhá zrušení usnesení žalovaného ze dne 6. 2. 2024, č. j. OAM-21/ZA-ZA12-D02-2024.
5. Rozhodnutím, napadeným v důsledku poslední změny žaloby, rozhodl žalovaný o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 1. 2024 tak, že správní řízení o této žádosti podle § 11c odst. 5 zákona o azylu zastavil. Žalovaný konstatoval, že předmětná žádost žalobce je již v pořadí druhou žádostí o mezinárodní ochranu podanou v České republice. Poprvé žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 6. 3. 2023, přičemž rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 5. 2023, které nabylo právní moci dne 14. 6. 2023, byla jeho první žádost shledána nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť státem příslušným k posouzení podané žádosti podle bylo čl. 3 *Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států* (dále jen „nařízení Dublin III“) určeno Bulharsko. Opakovanou žádost podal žalobce poté, co již bylo skončeno předchozí řízení ve věci mezinárodní ochrany, ovšem ještě před jeho přemístěním z území České republiky.

II. Podání účastníků

6. V žalobě ze dne 6. 2. 2024 nesouhlasil žalobce s tím, že údajně neprokázal svůj pobyt na území Turecka po dobu delší než 3 měsíce v období po rozhodnutí o v pořadí první žádosti

o mezinárodní ochranu. Žalobci byl zaslán dopis o tom, že své tvrzení o tříměsíčním pobytu v Turecku neprokázal; nevyplývalo z něj ovšem, že k realizaci jeho transferu žalobce do Bulharska dojde bez vydání dalšího správního rozhodnutí.

7. Žalovaný ve vyjádření ze dne 12. 3. 2024 uvedl, že ze žalobcem doložených fotografií a videa nelze zjistit, kdy byly pořízeny; původní metadata k souborům byla totiž přemazána. Žalobcovu návštěvu kliniky v Turecku sice žalovaný nevylučuje, ale ta sama o sobě neprokazuje, že by jeho pobyt tam trval déle než 3 měsíce. Žalobce proto ohledně tohoto svého tvrzení neunesl důkazní břemeno. Dále žalovaný konstatoval, že mu není jasné, jaké konkrétní správní rozhodnutí měl před transferem žalobce do Bulharska vydat. K přemístění žalobce nedošlo po prvním řízení o žádosti mezinárodní ochranu jen proto, že správním orgánem „zmizel ze zorného pole“ a jeho pobyt mu nebyl znám. Po zastavení řízení o žalobcově opakované žádosti byla stále příslušná k projednání azylové žádosti Bulharská republika. Žalovaný postupoval zcela v souladu s nařízením Dublin III. Požádal Bulharsko o přijetí žalobce, které s tím souhlasilo. Součástí rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2023 byla informace, že žalobce bude přemístěn do příslušného členského státu EU za účelem posouzení jeho žádosti s tím, že Česká republika o ní věcně rozhodovat nebude; uvedeno bylo i poučení o tom, jakým způsobem a kdy dochází k přemístění. Po vydání rozhodnutí dle § 11c odst. 5 ZPC byl transfer žalobce do Bulharska realizován. Žalovaný konečně upozornil také na to, že z dikce čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III vyplývá, že správní orgán nemá povinnost zástupce cizince o přemístění informovat, přesto tak žalovaný učinil.
8. V podání ze dne 19. 4. 2024 žalobce zopakoval, že z dopisu oznamujícího neprokázání tříměsíčního pobytu v Turecku nemohl presumovat, že následujícího dne dojde k jeho transportu do Bulharska. Problematika délky pobytu žalobce mimo území členských států EU byla natolik zásadní, že o ní měl žalovaný rozhodnout. Dále žalobce popisoval průběh svého transportu a brojl proti tomu, jakým způsobem a v jakém časovém sledu jeho přemístění proběhlo.
9. Následně v podání ze dne 24. 9. 2025 žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí by měl soud zrušit, přestože je ze zákona vyloučeno ze soudního přezkumu, a to z následujících důvodů: Žalovaný neumožnil žalobci reagovat na to, že shledal jím předložené důkazy nedostatečnými. Žalobce byl transportován do Bulharska dne 6. 2. 2024, avšak napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno teprve 7. 2. 2024. Nadto zástupci žalobce nebylo umožněno se potkat se svým klientem na letišti před realizací jeho přemístění. Ze strany úředních osob žalovaného se mohlo jednat o obstrukční jednání vedené nepoctivým záměrem. Žalobce byl deportován bez jeho osobních věcí, bez osobních dokladů a byla mu znemožněna schůzka s právním zástupcem a členy jeho rodiny. V Bulharsku se ocitl bez finančních prostředků a strádal tam o hladu a žízni.

III. Posouzení věci krajským soudem

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.).

III.1) Přípustnost žaloby

11. Krajský soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti podané žaloby, a to po její změně na žalobu proti rozhodnutí vydanému podle § 11c odst. 5 zákona o azylu. Vyšel přitom z následujících ustanovení:

12. Podle § 11c odst. 5 zákona o azylu platí, že „byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany po dni nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bylo skončeno předchozí řízení ve věci mezinárodní ochrany, a před přemístěním z území podle přímo použitelného předpisu Evropské unie, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení se poznamená do spisu a cizinec se o něm vyrozumí v případě, že při podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl adresu místa pobytu na území; jinak se písemné vyrozumění uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Žaloba proti tomuto usnesení není přípustná.“
13. Podle čl. 19 odst. 2 nařízení Dublin III, jehož aplikace se dovolává žalobce, platí, že „povinnosti uvedené v čl. 18 odst. 1 (povinnosti příslušného členského státu) zanikají, pokud členský stát příslušný k posouzení žádosti zjistí poté, co je požádán o převzetí nebo přijetí zpět žadatele nebo jiné osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. c) nebo d), že dotyčná osoba opustila území členských států na dobu nejméně tří měsíců, a pokud dotyčná osoba není držitelem platného povolení k pobytu vydaného příslušným členským státem. Žádost podaná po období nepřítomnosti uvedené v prvním pododstavci se považuje za novou žádost, na základě které je zahájeno nové řízení k určení příslušného členského státu.“
14. Podle čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III dále platí, že „pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, příslušnému členskému zanikne jeho povinnost převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát. Tato lhůta může být prodloužena nejvýše na jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotyčné osoby, nebo až na 18 měsíců, pokud je dotyčná osoba na útěku.“
15. Soud konstatuje, že hypotéza § 11c odst. 5 zákona o azylu (spocívající v doposud nerealizovaném přemístění cizince z území České republiky do jiného příslušného členského státu podle přímo použitelného předpisu Evropské unie) nutně předpokládá, že i nadále zůstává zachována dříve určená příslušnost jiného členského státu EU k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, do něž může být cizincův transfer realizován. Postup dle § 11c odst. 5 zákona o azylu tudíž nelze aplikovat, pokud zanikla příslušnost členského státu EU určená podle čl. 3 nařízení Dublin III. Pokud cizinec trvání příslušnosti jiného členského státu EU sám aktivně vlastním plausibilním tvrzením zpochybní, je nezbytné se takovou námitkou věcně zabývat. Za dané procesní situace proto nelze aplikovat § 11c odst. 5 větu poslední zákona o azylu zakotvující nepřípustnost žaloby proti usnesení o zastavení řízení, neboť ve věci je sporována sama podstata použitelnosti daného ustanovení.
16. V projednávané věci žalobce již od počátku správního řízení, stejně jako nyní v žalobě, tvrdí, že před podáním v pořadí druhé žádosti o mezinárodní ochranu pobýval více než tři měsíce v Turecku. Ve prospěch věcného posouzení své druhé žádosti o mezinárodní ochranu tedy argumentuje tím, že opustil území členských států EU na dobu nejméně tří měsíců ve smyslu čl. 19 odst. 2 nařízení Dublin III. Toto své tvrzení přitom dokládá konkrétními důkazními prostředky (potvrzeními, fotografiemi). Žalovaný se před vydáním napadeného rozhodnutí mimo jiné (správně) zabýval právě tím, zda v případě žalobce nemá být aplikován čl. 19 odst. 2 nařízení Dublin III, což by vedlo k závěru, že jeho druhá žádost o mezinárodní ochranu je novou (nikoliv opakovanou) žádostí, na jejímž základě je zahájeno nové řízení k určení příslušného členského státu EU.
17. Úvaha správního orgánu o (ne)aplikovatelnosti čl. 19 odst. 2 nařízení Dublin III, kterou nelze subsumovat pod postup podle § 11c odst. 5 zákona o azylu, musí podléhat soudnímu

přezkumu (čl. 27 nařízení Dublin III). Žalobce má právo na soudní kontrolu posouzení toho, zda opustil území členských států EU na dobu delší 3 měsíců, či nikoliv.

18. Nad rámec žalobcem uplatněných tvrzení soud neopomenul ani to, že k zániku příslušnosti členského státu EU může dojít také podle čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III. V tomto ohledu však žalobce v průběhu správního řízení ani nyní v žalobě nic nenamítá. Pro shledání přípustnosti žaloby je ovšem samo o sobě dostatečné žalobcovo tvrzení o zániku příslušnosti založené na čl. 19 odst. 2 nařízení Dublin III.
19. S ohledem na shora uvedené krajský soud nepřistoupil k odmítnutí žaloby podle § 11c odst. 5 věty poslední zákona o azylu, neboť toto ustanovení se v projednávané věci nemůže uplatnit.
20. Žaloba je tudíž přípustná a projednatelná.
21. Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
22. Žaloba není důvodná.

III.2) Zjištění ze správního spisu

23. Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 5. 2023, které nabylo právní moci dne 14. 6. 2023, byla jeho první žádost o mezinárodní ochranu shledána nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť státem příslušným k posouzení podané žádosti bylo určeno Bulharsko. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke správnímu soudu. Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě byl zamítnut usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 7. 2023, č. j. 42 Az 2/2023-20, které nabylo právní moci dne 17. 7. 2023. Následně byla rozsudkem téhož soudu ze dne 23. 10. 2023, č. j. 42 Az 2/2023-38, zamítnuta také žaloba. Dne 27. 3. 2023 obdržel žalovaný informaci, že Bulharská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a souhlasí s jeho transferem. Již dne 7. 8. 2023 byl žalobci vydán výjezdní příkaz k opuštění území České republiky, a to s platností do 5. 9. 2023. Žalobce ovšem své přemístění do Bulharska nijak neřešil.
24. Dne 4. 1. 2024 se žalobce dostavil do Příjímacího a pobytového střediska Zastávka, kde téhož dne podal opakovanou (v tomto řízení nyní posuzovanou) žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobci byla stanovena lhůta do 18. 1. 2024, v níž měl doložit dokumenty prokazující jeho tvrzení, že v mezidobí opustil území členských států EU na dobu delší tří měsíců. Současně byl žalobce podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu zajištěn a doba trvání jeho zajištění byla stanovena do 7. 2. 2024 (viz rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2024, č. j. OAM-21/ZA-ZA12-D02-PS-2024).
25. Zástupce žalobce zaslal dne 18. 1. 2024 žalovanému podání, v němž uvedl, že opuštění území členských států EU žalobcem jasně vyplývá z průkazu totožnosti vystaveného tureckými státními orgány žalobci dne 10. 11. 2023, neboť ten u sebe neměl žádné osobní doklady. Žalobce též předložil listiny z laserové kliniky, na které se během svého pobytu v Turecku

podrobil lékařským zákrokům ve dnech 17. 9. 2023 a 14. 10. 2023. Dále žalobce předeslal, že doloží také prohlášení jeho sestry, u které v Turecku bydlel.

26. Při pohovoru konaném dne 24. 1. 2024 v rámci řízení dle nařízení Dublin III žalobce mimo jiné sdělil, že v září 2023 odjel z České republiky do Turecka, kde pobýval od 13. 9. 2023 do 22. 12. 2023. V zařízení X si nechal odstranit tetování a upravit obočí. Na otázku správního orgánu, jestli má nějaké fotografie z Turecka z doby svého pobytu zde, žalobce výslovně uvedl, že nemá; avizoval pouze, že jeho právní zástupce se pokusí získat fotografie z estetické kliniky (viz protokol žalovaného ze dne 24. 1. 2024).
27. Dne 29. 1. 2024 zástupce žalobce sdělil žalovanému, že žalobce skutečně neměl a nemá vlastní fotografie ze svého pobytu v Turecku. Jeho sestra mu nicméně poskytla fotografie, které ona sama pořídila. Pobyt žalobce mimo EU má být „jednoznačně prokázán, neboť nelze bez dalšího presumovat, že se žalobce nepodrobil výjezdnímu příkazu“ (viz žádost žalobce o opravu protokolu, předložení důkazů ze dne 29. 1. 2024). Zástupce žalobce současně s tímto podáním předložil správním orgánům další podklady. Z potvrzení X vyplývá, že žalobce prodělal laserové zákroky ve dnech 17. 9. 2023 a 14. 10. 2023. Z dokladu totožnosti vystaveného tureckými státními orgány se podává, že byl vydán dne 10. 11. 2023 v Turecku. Dále žalobce předložil tři nedatované fotografie, na nichž se on nachází na břehu velké vodní plochy a s dalšími osobami ve stravovacím zařízení či stojíce na ulici.
28. Pracovnice žalovaného učinila dne 5. 2. 2024 do správního spisu úřední záznam o komunikaci se zástupcem žalobce. Jeho asistentce sdělila, že u doručených fotografií a videa není možné zjistit datum jejich pořízení, protože původní metadata k souborům byla přemazána. Téhož dne 5. 2. 2024 žalovaný zaslal zástupci žalobce přípis, v níž mimo jiné uvádí, že jím předložený fotografický a audiovizuální materiál neprokazuje pobyt žalobce na území Turecka, který by byl delší než 3 měsíce, protože z daných podkladů ani z jejich metadat nelze zjistit skutečné datum pořízení. Žalovaný shrnul, že nebyl prokázán pobyt žalobce na území Turecké republiky, který by byl delší než 3 měsíce, protože nelze aplikovat čl. 19 odst. 2 nařízení Dublin III. Uzavřel, že Bulharská republika je za zjištěného skutkového stavu věci stále odpovědným členským státem a transfer žalobce na její území může být realizován.
29. Ve vyjádření ze dne 6. 2. 2024 zástupce žalobce namítl, že správní orgán ignoroval jím dodané podklady. Z dokumentů z laserového střediska dle něj jednoznačně vyplývá, že žalobce na území Turecka pobýval déle než 3 měsíce (viz žádost žalobce o odklad realizace transferu ze dne 6. 2. 2024).
30. Předání žalobce do Bulharské republiky bylo zrealizováno dne 6. 2. 2024 (viz vyjádření žalovaného ze dne 14. 2. 2024).

III.3) Přezkum napadeného rozhodnutí

31. Jak již soud shora konstatoval, postup dle § 11c odst. 5 zákona o azylu nelze aplikovat, pokud zanikla příslušnost členského státu EU určená podle čl. 3 nařízení Dublin III. Pokud by tudíž žalobce prokázal, že opustil území členských států EU na dobu nejméně tří měsíců (tedy že pobýval v Turecku déle než po tuto stanovenou dobu), jak to tvrdí v žalobě, jeho v pořadí druhou žádost o mezinárodní ochranu podanou v České republice dne 4. 1. 2024 by nebylo možné považovat za nepřípustnou opakovanou žádost ve smyslu § 11c odst. 5 zákona o azylu. Jednalo by totiž o novou žádost zahajující nové řízení dle čl. 19 odst. 2 nařízení Dublin III.

32. Krajský soud se však ztotožňuje s žalovaným v tom, že žalobce své tvrzení o pobytu v Turecku po dobu delší než 3 měsíce dostatečně neprokázal; důkazní břemeno v tomto ohledu přitom tížilo právě žalobce.
33. Z potvrzení kliniky X vyplývá, že žalobce v tomto zařízení sídlícím v Turecku prodělal laserové zákroky ve dnech 17. 9. 2023 a 14. 10. 2023. Na dokladu totožnosti vystaveném žalobci tureckými státními orgány je uvedeno, že byl vyhotoven dne 10. 11. 2023. Na základě těchto žalobcem předložených podkladů má soud za prokázané, že žalobce byl v Turecku (nejméně) od 17. 9. 2023 do 10. 11. 2023, což ovšem činí pouze necelé dva měsíce.
34. Ze žalobcem doložených fotografií ovšem není zřejmé, kde ani kdy byly pořízeny. Soud ověřil u předmětných fotografií, které žalobce nejprve elektronicky e-mailem předložil žalovanému a následně je v digitální podobě přiložil jako přílohy k jím podané žalobě, že neobsahují tzv. X data (tj. specifikaci metadat vkládaných do souborů digitálními fotoaparáty). U žádné z předložených fotografií nelze tato metadata zobrazit, prázdné místo je mimo jiné i u údaje „datum pořízení“. Není tedy jednoznačné, že byly vůbec pořízeny v Turecku, natož v jakém časovém okamžiku. Avizované prohlášení žalobcovy sestry nebylo žalovanému ani soudu vůbec předloženo. Žalobce přitom nenavrlh (a to ani v řízení před soudem) žádné další důkazní prostředky, jimiž by chtěl prokázat své tvrzení učiněné při pohovoru, že v Turecku pobýval až do 22. 12. 2023. Toliko samotné prohlášení žalobce nepovažuje soud za dostatečně průkazné a věrohodné. Je tomu tak zejména proto, že žalobce dříve nerespektoval rozhodnutí o svém přemístění do Bulharska, nevyčkal realizace svého transferu a odcestoval do Turecka, aniž správní orgán měly informaci o tom, kde se nachází; zjevně se tedy snažil postupu podle nařízení Dublin III vyhnout.
35. Lze proto uzavřít, že žalobcem prokázaná skutečnost, že se před podáním své druhé žádosti o mezinárodní ochranu v České republice nacházel toliko necelé dva měsíce mimo území členských států EU (v Turecku), není dostatečná pro aplikaci čl. 19 odst. 2 nařízení Dublin III. S ohledem na toto ustanovení proto nelze konstatovat zánik příslušnosti Bulharska jakožto členského státu EU, jehož příslušnost byla určena v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu.
36. Nad rámec žalobních námitek soud dodává, že k zániku příslušnosti členského státu EU mohlo dojít také podle čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III. Rozhodnutí, jímž bylo státem příslušným k posouzení žalobcovy první žádosti o mezinárodní ochranu určeno Bulharsko, nabylo právní moci dne 14. 6. 2023. Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě proti tomuto rozhodnutí byl zamítnut usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 7. 2023, č. j. 42 Az 2/2023-20, které nabylo právní moci dne 17. 7. 2023; od tohoto okamžiku bylo možné realizovat transfer žalobce do Bulharska. Ten se uskutečnil teprve dne 6. 2. 2024. K přemístění žalobce do členského státu EU, jehož příslušnost byla dle nařízení Dublin III určena, tedy nedošlo během obecné šestiměsíční lhůty stanovené v čl. 29 odst. 2 věty první nařízení Dublin III (ta totiž uplynula dne 18. 1. 2024).
37. Soud však naznal, že v případě žalobce nedošlo k jeho transportu do Bulharska z důvodu jeho útěku, pročež se dle čl. 29 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III lhůta pro přemístění cizince prodlužuje na 18 měsíců.
38. Velký senát Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“) v rozsudku ze dne 19. 3. 2019, ve věci C-163/17, dospěl ohledně aplikovatelnosti čl. 29 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III k následujícím závěrům:

„Článek 29 odst. 2 druhá věta nařízení Dublin III je třeba vykládat v tom smyslu, že žadatel „je na útěku“ ve smyslu tohoto ustanovení, pokud se vědomě vyhýbá vnitrostátním orgánům, kterým přísluší provést jeho přemístění, aby toto přemístění zmařil. Lze se domnívat, že tomu tak bude tehdy, když přemístění nelze provést z toho důvodu, že tento žadatel opustil místo pobytu, které mu bylo určeno, aniž vyrozuměl příslušné vnitrostátní orgány o své nepřítomnosti, pokud byl uvedený žadatel informován o svých příslušných povinnostech, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu. Uvedenému žadateli musí být ponechána možnost, aby prokázal, že skutečnost, že tyto orgány neinformoval o své nepřítomnosti, je ospravedlněna oprávněnými důvody a není zapříčiněna jeho úmyslem vyhýbat se těmto orgánům.“

Článek 27 odst. 1 nařízení Dublin III musí být vykládán v tom smyslu, že se dotčená osoba může v rámci řízení, v němž je napadáno rozhodnutí o přemístění, dovolávat čl. 29 odst. 2 tohoto nařízení a tvrdit, že šestiměsíční lhůta k přemístění uplynula, neboť dotčená osoba nebyla na útěku.

Čl. 29 odst. 2 druhá věta nařízení Dublin III neukládá v případě prodloužení lhůty pro přemístění v situacích, jež jsou v ní zmíněny, dožadujícímu členskému státu a příslušnému členskému státu žádnou povinnost vést vzájemné konzultace o této otázce. Toto ustanovení se tak odlišuje od čl. 29 odst. 1 tohoto nařízení, v němž je výslovně stanoveno, že přemístění se provádí po konzultaci dotčených členských států. Ustanovení čl. 29 odst. 2 druhé věty nařízení Dublin III musí být vykládáno v tom smyslu, že k prodloužení lhůty pro přemístění maximálně na osmnáct měsíců stačí, aby dožadující členský stát informoval před uplynutím šestiměsíční lhůty pro přemístění příslušný členský stát o skutečnosti, že dotčená osoba je na útěku, a zároveň uvedl novou lhůtu pro přemístění.“

39. Předně je třeba zdůraznit, že sám žalobce v průběhu správního řízení ani nyní v žalobě netvrdí, že by uplynula šestiměsíční lhůta pro jeho přemístění; zániku příslušnosti Bulharska ve smyslu čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III se tedy sám aktivně nedovolává. Nadto ani netvrdí, že by po dobu svého pobytu mimo území České republiky nebyl na útěku. V rámci řízení o jeho druhé žádosti o mezinárodní ochranu přitom prostor k uplatnění této námitky měl; ostatně učinil tak ve vztahu k čl. 19 odst. 2 nařízení Dublin III.
40. Podmínka „útěku“ je dle soudu v případě žalobce naplněna. Žalobci bylo doručeno rozhodnutí o tom, že Česká republika není příslušná k projednání jeho v pořadí první žádosti o mezinárodní ochranu; bylo mu sděleno, že tímto státem je Bulharsko; byl informován, že bude přemístěn do příslušného členského státu EU za účelem posouzení jeho žádosti; součástí bylo i poučení o tom, jakým způsobem a kdy dochází k přemístění. Žalobě proti tomuto rozhodnutí nebyl přiznán odkladný účinek, následně byl žalobci vystaven výjezdní příkaz. Žalobce ovšem nerespektoval tento postup vedoucí k jeho přemístění do Bulharska. Naopak v okamžiku, kdy mu bezprostředně hrozil výkon jeho přemístění, tak opustil Českou republiku, aniž o tom žalovaného jakkoli informoval; ten tudíž neměl ponětí, kde se žalobce nachází a nemohl činit žádné úkony směřující k jeho transferu. Žalobce pobýval v Turecku, kde se podrobil kosmetickému zákroku; nejednalo se tedy o cestu, která by byla nezbytná. Po svém účelovém pobytu mimo členské státy EU (a to v délce, která dle něj měla vést k zániku příslušnosti Bulharska k projednání jeho azylové žádosti) opětovně nelegálně přicestoval do České republiky, kde znova požádal o mezinárodní ochranu. Dle přesvědčení soudu je z jednání žalobce zřejmé, že vědomě a aktivně odmítal akceptovat správní rozhodnutí o jeho přemístění do Bulharska; opuštění

České republiky učinil právě ve snaze se výkonu takového rozhodnutí vyhnout. Dané chování lze považovat za „útěk“ ve smyslu čl. 29 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III.

41. Soud sice ze správního spisu nezjistil, že by Česká republika před uplynutím šestiměsíční lhůty pro přemístění žalobce informovala Bulharsko o skutečnosti, že žalobce je na útěku. Bulharsko však trvání své příslušnosti k projednání žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu nikdy nezpochybnilo a realizaci přemístění žalobce i po uplynutí šestiměsíční lhůty akceptovalo; o tom ostatně svědčí skutečnost, že k transferu žalobce do Bulharska již došlo. Za situace, kdy sám žalobce v tomto ohledu nic nenamítal, nedospěl soud k závěru, že by dílčí porušení notifikační povinnosti vůči přebírajícímu členskému státu vedlo automaticky k zániku jeho dříve určené příslušnosti.
42. Lze proto uzavřít, že ani s ohledem na čl. 29 odst. 2 nařízení Dublin III nelze konstatovat zánik příslušnosti Bulharska jakožto členského státu EU, jehož příslušnost byla určena v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu.
43. Jelikož nezanikla příslušnost členského státu EU určená podle čl. 3 nařízení Dublin III, nebyl vyloučen postup dle § 11c odst. 5 zákona o azylu.
44. V nyní řešené věci žalovaný nijak nepochybil, pokud v řízení o v pořadí druhé žádosti žalobce o mezinárodní ochranu postupoval podle § 11c odst. 5 zákona o azylu. Hypotéza předpokládající jeho aplikaci totiž byla naplněna. Opakovanou žádost podal žalobce dne 4. 1. 2024. O jeho první žádosti bylo již pravomocně rozhodnuto dne 14. 6. 2023 tak, že je nepřípustná, neboť k jejímu projednání je podle nařízení Dublin III příslušná Bulharská republika. Transfer žalobce do příslušného členského státu určeného v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu přitom byl realizován teprve dne 6. 5. 2024, tedy nyní posuzovanou opakovanou žádost žalobce podal ještě před jeho uskutečněním. Postup žalovaného, který se odmítl opakovanou žádostí žalobce věcně zabývat, proto nebyl nezákonný.
45. Krajský soud dodává, že meritorního vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu (včetně posouzení žalobcem tvrzených azylově relevantních důvodů i situace v jeho zemi původu) se žalobci dostane bulharskými státními orgány jakožto členského státu příslušného k projednání a posouzení žádosti dle nařízení Dublin III. V Bulharsku přitom bude žalobce mít možnost se případně domáhat soudního přezkumu rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Veřejná subjektivní práva žalobce tudíž budou dostatečně chráněna v tomto členském státě.

III.4) Přezkum přemístění žalobce

46. Většina uplatněné žalobní argumentace se týká toho, že žalobce nebyl (po vydání nyní napadeného rozhodnutí) s předstihem a dostatečně srozumitelně informován o svém přemístění do Bulharska. Žalobce brojí také proti způsobu a časovému sledu jeho transferu; namítá též, že byl deportován bez věcí či dokladů a že se nemohl setkat s právním zástupcem a členy rodiny. Konečně tvrdí i to, že v Bulharsku byl bez finančních prostředků a strádal tam o hladu a žízni.
47. Krajský soud konstatuje, že veškeré tyto výhrady se netýkají přímo napadeného rozhodnutí, nýbrž skutečností nastanuvších teprve v důsledku jeho vydání. Je nezbytné reflektovat, že žalobce původně podanou zásahovou žalobou brojil právě proti tomu, jakým způsobem došlo k jeho přemístění do Bulharska; v tomto kontextu formuloval výše shrnuté výhrady. V průběhu řízení však změnil svou zásahovou žalobu na žalobu proti rozhodnutí. Tím však

učinil námitky směřující proti samotnému přemístění nepřipustnými. Způsob, jakým byl žalobce v důsledku vydání napadeného rozhodnutí transportován do Bulharska, totiž nemůže nijak „zpětně“ ovlivnit zákonnost dříve vydaného správního aktu.

48. Námitkami brojícími proti přemístění žalobce se proto soud blíže nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

49. Soud nepovažuje žádný z uplatněných žalobních bodů za důvodný a nad rámec toho nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal ani žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, podle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 15. prosince 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce